

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Skriftemaal og Altergang

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 278. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1858_1234-txt-shoot-idm332/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Uchristne, lutter Guds og lutter Djevlelsens Børn. Under saadanne Omstændigheder maae nemlig Daabens og Nadverens Virkninger Dag for Dag blive sjældnere og usjældnere, og Troen paa dem aftage, og Trangen opstaae til at faae flere Raademidler, som, da man fattes det ny Klædebon, kan tænkes at lappe paa det Gamle, og da man nu, fra den første Gang en Afalden vendte angersfuld tilbage og forlangde paany at optages i Renigheden, maatte faae Skriftemaal med Synds-Bekjendelse og Afløsning, før den Bodfærdige stædtes til Herrens Bord, saa laae det nær i Statskirken, som i Kirkestaten, at anvende det paa hele Flokken, hvis Liv og Levnet sødvanlig viste, at enten havde de aldrig faaet Daabs-Raaden eller var faldne fra den, var enten aldrig gjenfødte eller tidlig afdøde.

Saaledes synes ved første christelige Diekast Skriftemaals-Sagen at hænge sammen, ingenlunde med Nadveren efter Herrens Indsigtelse, men kun med den satserkirkelige forvirrede Sammenblanding af den Christne Tro med alskens Overtro og Bantro, og Sammenblanding af Kristus og den Helligaand med den selvgjorte Statholder og hans Raade og Velsignelse, og at vi derfor maatte ønske det hele afskaffet inarest muligt som en fatlig Misbrug og papistisk Surdei. I denne Tankegang har jeg dog aldrig kunnet finde Hvile, men har heller valgt at lade Skriftemaalet staae ved sit Værd, som en menneskelig Indretning af tvivlsom Oprindelse og i et tvetydigt Forhold baade til Daaben og Nadveren. Iær da det stod klart for mig, at hvem min Sam-

vittighed tillod mig at tage til Alters, kunde den umulig forbyde mig at tiljige Syndsforladelse, eftersom jeg jo Ingen kan tage til Alters uden at forfiffrer dem i Herrens Navn, at hans Blod er udgydt for dem til Synds-Forladelse, og isædenfor at ønske „Skriftebonnen“ tilbage, kom jeg til den Overbeviisning, at den var det utaaltsigste ved hele Skriftemaalet, da den virkelig stiledede paa at flytte Syndsforladelsen fra Kristus til Præsten og fra Daaben til Skriftestolen. Idet jeg bestandig i mine Skriftestaler henførte Syndsforladelsen til Herren og Daaben, der tilligemed en virkelig Gjenfødelse forudvættedes hos alle Herrens Gjæster, da fandt jeg ingen Betænkelighed ved i Forberedelsen til Nadveren at forfiffrer de Troende om den Syndsforladdelses Fuldstændighed, som Herren selv i Nadveren forfiffrer dem, han har kjøbt til dem med sit Blod, og Karen ser at synde paa Raade, fandt jeg, blev ved Afløsningen hverken større eller mindre end den altid er, hvor Christi Evangelium troelig forkyndes som en Guds Kraft til Salighed, der ved Syndsforladdelsen ikke kalder de Retfærdige, men Syndere til Omvendelse.

Hertil kom, at Herrens Fodtvætning ved Nadverens Indsigtelse tidlig valde den Formodning hos mig, at Mænd jeg ikke kunde oprede Sammenhængen, maatte der dog være en særegen Sammenhæng mellem Syndsforladelse og Nadver, da Pavens Efterbælelse af Fodtvætningen ved at vadske Stodderbeens Skjærtorsdag kun var latterlig, og der dog aabenbar efter Evangeliet var noget deri, som Herren vilde at hans Disciple stulde efterligne,

